

● اگر تصویرساز بخواهد در حاشیای موفق شود، باید در دنیایی که در آن زندگی می کند، حضور داشته باشد.

و کارخانه ها بوده جای خود را به هنری آگاه داد. زیرا تصویرسازان از روی شیستگی، خطوط پیوسته و نامتقارن هنر نور را، که خود الهام گرفته از شرق بود پذیرفتند. در این کتاب، نقاشیها و حکاکی روی چوب ادوارد پن فیلد (۱۳)، ویلیام برادلی (۱۴)، ان سی ویت (۱۵) و راکول کنت (۱۶) این گرایش را نشان می دهند.

این دگرگونی در سبک طراحی تقریباً همزمان با شکل گیری جامعه تصویرسازان در سال ۱۹۰۱ به جهت گسترش دوستی و همکاری میان تصویرسازان و مقاصد بشر دوستانه پدیدار گشت. شمار زیادی از گردانندگان و اعضای اولیه جامعه که در میان آنها از چارلز دانا گیسون (۱۷)، فردریک رینگتون (۱۸)، هوارد پایل (۱۹)، ان سی ویت، بیلیو جی. گلاکن (۲۰) و دین کرانول (۲۱) در این کتاب نام برده شده است. کارهای هوارد پایل تا به امروز الهام بخش آموزش و فلسفه تصویرسازی آمریکا است. در آغاز، این الهام از طریق شاگردانش مانند: ان سی ویت، تورتون اوکلی (۲۲) و فرانک شونور (۲۳) نمایان گردید و سپس با گسترش و نفوذ در کارهای تصویرسازان قرن بیستم جاودان شد. تصویرسازان مشهوری که در قرن بیستم از هوارد پایل تأثیر گرفته بودند عبارتند از: هنری پاتریک رالی (۲۴)، نرمن راکول (۲۵)، آل پارکر (۲۶) و برنارد فوش (۲۷).

امروزه تصویرسازی بیشتر به مفهوم کاری که تأمین کننده معاش هنرمند است تلقی می گردد. در حالی که با توجه به بی حرمتی ها و محدودیت های موضوعی و قراردادی که درباره این حرفه وجود دارد، در این کتاب

پیشگفتار

■ گفتاری از ماری بلاي

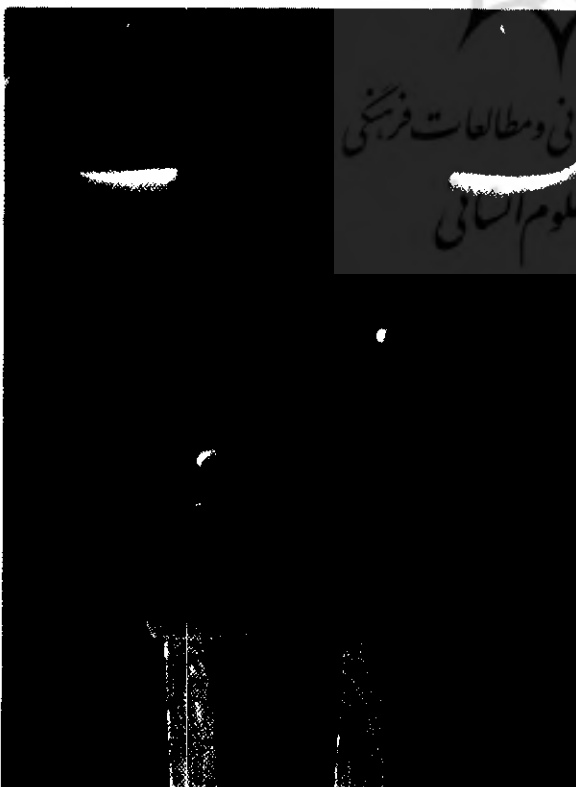
هنر تصویرسازی، چه به صورت کارمزدی و چه به دلیل عشق به آفرینش از نظر مثبت پیشینه فرهنگی ملل، دارای ارزش حیاتی است. این بازنگری گسترده در برگزیده های ۲۰۰ سال تصویرسازی در روزنامه ها، مجلات، کتابها، پوسترها و آلبومهاست که به نوبه خود چشم اندازی از هنر آمریکا در اختیار ما می گذارد. هر چند شمار بسیار زیادی از این قطعات مربوط به قرن بیستم است، ولی کارهایی هم از پیشگامان مانند: وینسلو هومر (۱)، جان جیمزادوین (۲)، ویلیام گی وال (۳)، چارلزی جی. اف دستمنت مین (۴)، ویلیام جیمز پارتنت (۵)، توماس بیرج (۶)، جرج کاتین (۷)، توماس ناست (۸)، جرج هاروی (۹)، ویلیام ریکاری میلر (۱۰)، جان ویلیام هیل (۱۱) و فرانس فلورا پالمیر (۱۲) وجود دارد که نشان دهنده تأثیرشان در تصویرسازی قرن بیستم است.

این کار عظیم با همیاری و همکاری هنرمندان، مجموعه داران، موزه ها، کتابخانه های بسیاری به انجام رسید که برای نمونه نمایشگاه هنری دانشگاه ییل، موزه های آمریکایی نیویورک، موزه شهر نیویورک، موزه بروکلین، موزه هنرهای وسترن تگزاس (آمون کارتر)، کتابخانه عمومی نیویورک و جامعه تاریخی نیویورک به عنوان بخش کوچکی از مؤسسات مربوطه یادآوری می شوند. در اواخر قرن نوزدهم تبلیغات تصویری به سبک پرده نقاشی که نمایشگر کالاهای تولیدی، فروشگاهها، مغازه ها

دویست سال تصویرسازی آمریکا
200 YEARS OF
AMERICAN ILLUSTRATION



● مهرداد صدقی



معاصران تصویرسازی

● قسمت اول



نمونه‌هایی شامل نقاشی‌ها، کارهای چاپی و مجسمه‌ها به نمایش گذاشته شده است که تماماً خلاقیت‌های هنری هستند که اهمیت آنها به مراتب از کاربری اولیه آنها بیشتر است و به عنوان پدیده‌های هنری گردآوری شده‌اند. باید گفته شود سفارشات تصویرسازی برای بسیاری از هنرمندان می‌تواند انگیزه تخیل و احساس آنها شده و به وجودآورنده پاره‌ای از زیباترین آفرینش‌ها باشند. تقریباً ۵۰ سال پیش بر تاریخ کوتاه جامعه تصویرسازان امکان برقراری نمایشگاه دائمی در گالریهای عمومی یا موزه‌های این شهر، حتی قابل تصور هم نبود. و سرانجام این رویداد سالهای ۱۹۲۸ به واقعیت پیوست. موضوعات این کتاب، آگاهی‌های جدیدی از نگرش‌های فرهنگی و جاذبه‌های زیبایی‌شناسی دربردارد که به وسیله کارهای کهنه و تازه بسیار فراوانی نشان داده می‌شوند. این تصویرسازی‌ها، نورنمای نشاط‌آوری از ۲۰۰ سال زندگی آمریکایی را مجسم می‌کنند که فراتر از یک کار نقاشی سه پایه‌ای است.

موارد زیادی را در تصویرسازی خود بگنجانند. هنگامی که من آغاز به تصویرسازی از داستان‌ها نمودم، متوجه شدم که باید طرح‌ها و نقاشی‌هایم را به گونه‌ای تهیه کنم تا خواننده بتواند شخصیت‌ها و وقایع داستان را هرچه زنده‌تر و گویاتر ببیند و تصویر می‌بایست داستان خود را به سرعت و بدون نیاز به موشکافی زیاد از طرف خواننده، به او منتقل نماید. تصویرگر علاوه بر نقاشی بیشتر علاقه مند به گویش داستان است، و اگر چنین نباشد موفق نمی‌شود. اگر به بهترین کار هوارد پایل، یا به کار بی نظیر آرتور رکهام (۲۹) نگاه کنید، خواهید دید؛ هر یک از آنها به خودی خود کاملند؛ و بیننده از درک داستان و زیبایی تصویر لذت می‌برد. تصویرساز شدن مشکلاتی هم دارد بسیاری از کسانی که خود را نقاش جدی می‌دانند، ما را با نگاه پست‌تری می‌نگرند. ما برای پول و در برابر قراردادهای نقاشی می‌کنیم و بیشتر موضوعات توسط ناشر یا مولف دستور داده شده است. هرچند که من از کار کردن در داخل این مرز احساس راحتی می‌کنم، ولی گمان نمی‌کنم که بیشتر تصویرگران بزرگ هم چنین باشند. در واقع تنها محدودیت در کارم، محدودیت تخیل خودم بوده است.

ماری بلای
متصدی موزه جامعه تاریخی نیویورک

■ یادداشتی از نورمن راکول

من همیشه دوست داشتم که یک تصویرگر باشم. در کودکی، پدرم در منزل، آثار چارلز دیکنز را با صدای بلند می‌خواند و به یاد دارم در نوجوانی طرحی از آقای میکابر (۲۸)، که پدرم شرحش را خوانده بود، کشیدم. قهرمان من هوارد پایل بود و تصور می‌کنم اودنیای واقعی تصویرگری را به من نشان داد. به نظرم می‌رسد که تصویرسازیهایی او همیشه، داستانی را برایم بازگو می‌کردند. هرگاه به یکی از آنها نگاه می‌کردم، در آن انبوهی از ریزه کاریهایی می‌دیدم که هر کدام از آنها، برای کل تصویر و داستان مربوطه، اهمیت ویژه‌ای داشت.

تا به امروز، درباره تفاوت بین هنرمند و تصویرگر، چیزهای زیادی آمده است. ولی از دید من همیشه این تفاوت آشکار بوده است؛ یک تصویرگر مجبور است همیشه

اکتون کارهایی که در گذشته برای بویز (۳۰)، لایف (۳۱)، سنت نیکلاس (۳۲)، یانگ پپیل (۳۳) و دیگر مجلات انجام داده‌ام به نظرم خام می‌آید. اما پس از گذشت سالها، متوجه گشایش امکاناتی برای یک تصویرساز گردیدم. او باید کاری بکند که بینندگان، خود را در وضعیت درون تصویر ببینند. من نقاشی روی جلد‌های ساتردی ایونینگ پست (۳۴) را با تصویرهای ساده از کارهای روزمره آغاز کردم مانند: پسرچه‌ای که وادار شده بود تا خواهر کوچک خود را در کالسکه راه ببرد، در حالی که او ترجیح می‌داد با همسالانش بیس بال بازی کند، یا پسری که مجبور بود با یک دلفک سیرک گفتگو کند، ولی خوشحال به نظر نمی‌رسید. اما پس از آن - همان طور که برای بیشتر تصویرگران پیش می‌آید - در طراحی و نقاشی‌هایم، اوضاع پیچیده‌تری پیش آمد که داستان‌شان در درونشان نهفته بود: زوج

● در اواخر قرن ۱۹ تبلیغات تصویری به سبک پرده نقاشی که نمایشگر کالاهای تولیدی، فروشگاه‌ها، مغازه‌ها و کارخانه‌ها بوده جای خود را به هنری آگاه داد.

که همراه با اشارات خاص تصویرگر در برابر چشم مردم قرار می‌گیرد. آنچه در بالا اشاره شد بیانگر این است که اگر تصویرساز بخواهد موفق شود می‌بایستی در انجام کارش به سختی کوشش کند. و بیشتر آنهایی که کارشان در این کتاب آمده است بی‌گمان در چنین درجه‌ای قرار گرفته‌اند. آنها در نقاشی‌ها و طراحی‌ها چیزی را به دست آورده‌اند که ما می‌توانیم آن را باور کنیم. آنها شیفته سخت‌کوشی در ریزه‌کاریهای بی‌شماری بودند که موجب آفرینش یک تصویرگری مرفق بود. مانند: زمینه، آدمها، حالات چهره، اثاثیه، دکورها، نورپردازی و بسیاری چیزهای دیگر. ولی تأثیر کلی تصویر آنها بر بیننده آن است که بگوید، «بله» این واقعیت دارد.

در طول تاریخ این کشور [آمریکا]، تصویرگر نقش مهمی در نشان دادن چهره واقعی زندگی مردم ایفا نموده است. اگر گاهی اوقات، او در بعضی موارد، انتقاد می‌کند. به دلیل عشق زیاد او به سرزمین و مردمش است. گروه عظیم تصویرسازان مانند: هوارد پایل، فردریک رمینگتون، ای. بی. فراست (۳۵)، ماکسفیلد پریش (۳۶)، انوین آستین ایبی (۳۷)، چارلز داناکیسون و بسیاری دیگر چهره ما را به خودمان نشان دادند. من خوشبخت و متخرم که یکی از شرکای آنها باشم. نورمن راکول

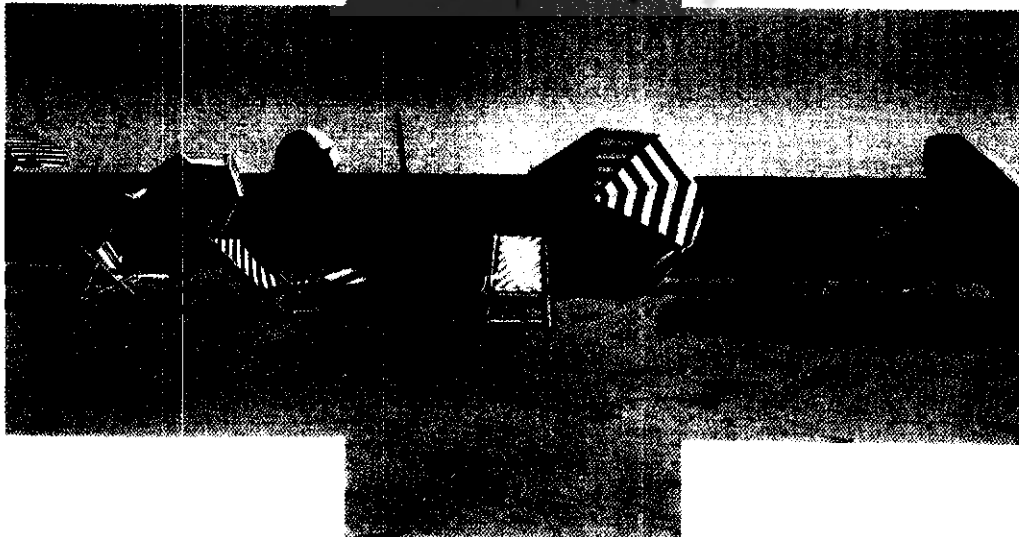
چند کلمه درباره کتاب

■ دویست سال تصویرسازی آمریکا

در سال ۱۹۷۶ جامعه تصویرسازان هفتاد و پنجمین سالگرد تأسیس خود را جشن گرفت. از آنجایی که این واقعه با دویستمین سالگرد استقلال آمریکا مقارن شده بود، مناسبت زمانی خوبی پیش‌آمده بود که اعضای جامعه از مشارکت گسترده عمومی برای ارزیابی توانمندی‌های فنی و تاریخی همچنین ارزش تصویرسازی آمریکا در طول ۲۰۰ سال گذشته استفاده نمایند و این کوشش با تدارک یک نمایشگاه عظیم به انجام رسید.

سالمندی که در کنار هم نشسته بودند و به سرویس کریستال خودگوش می‌دادند؛ چه خاطراتی از دوران گذشته به فکشان خطور کرده بود! یا جوان دفترداری، که در دفتر کار خود، در ماوراء اعداد و ارقام، در رویای عالم دیگر از کشتی‌ها و دریا‌های دوردست بود. اگر تصویرساز بخواهد در کارش موفق شود، باید در دنیایی که در آن زندگی می‌کند، حضور داشته باشد. افراد زیادی کارهای من و تصویرسازان دیگر را به دور افکندند، زیرا آنها را بازاری می‌انگاشتند. من به مفهوم این عبارت اعتقادی ندارم. ولی این نکته گویای حقیقی است که هنرمند فراتر از یک نقاشی، دست‌آورد دیگری نداشته است. به نظر من، در طول تاریخ، بهترین تصویرگران، حتی هنگامی که برای تبلیغات تصویرسازی می‌کنند، به شکلی، ماهیت واقعی دنیایی را که در آن زندگی می‌کنند درک کرده‌اند. زیرا آن دنیایی است که پیوسته تغییر می‌کند.

ممکن است وضعیت فوق، پیچیده پنداشته شود، در حالی که واقعاً چنین نیست. بهترین تصویرسازی باید نمایانگر زندگی واقعی باشد، چه آن که بر اساس داستانی انجام شود و چه این که در خود داستانی داشته باشد. وقتی که در دوران جنگ جهانی دوم کار من پیشرفت کرد، من بیشتر به نیروی تصویرگری در تغییر شکل افکار عمومی پی بردم؛ زیرا طرز فکری بسیاری از آمریکایی‌ها در گرماگرم انتشار مجلات مصور مانند: لایف، ساتردی ایونینگ پست (پیش از دیده تلویزیون) تغییر یافته بود. به عنوان نمونه، هنگامی که من آزادی‌های چهارگانه را به تصویر کشیدم، کوشش کردم آن چیزهایی که هر آمریکایی درباره کشور خود به شکل مبهم و ناپیوسته احساس می‌کند، بیان کنم؛ چون به نظر من ارزش والای تصویرسازی در این است که بتواند بیننده را قادر به دیدن واقعیت‌هایی کند که فقط به صورت حدس و گمان در ذهن خود دارد. به طور ساده باید گفت تصویرسازی نمایش دهنده چهره‌ها و احساس‌های آشنایی است



کوشش خیرخواهانه ۹ سال بعد پایان گرفت و از آن گنجینه عظیم کارهای تصویری گذشته، هرچه باقی مانده باشد، باید با جستجو و دقت، به کندی از درون انبارهای متروکه و مغازه‌های عتیقه فروشی پیدا شود. در حالی که مهمترین مرجع قابل اتکای ما برای تألیف و ارائه این کتاب درباره تصویرسازی آمریکایی، خود تصویرسازان و مجموعه داران خصوصی هستند. مقالات، کتابها و نشریات متعددموزه‌ها، سرگرم پرداختن به افراد خاصی اند، بدون توجه به تصویرسازی‌های زیادی که نیاز به شناسایی و طبقه‌بندی دارند. باید گفت تاکنون حتی یک تألیف تقریباً کامل که بتواند به عنوان سند درباره تاریخ تصویرسازی آمریکایی مورد مراجعه قرارگیرد، به وجود نیامده است.

در آمریکا، هنر تصویرسازی کمتر برای پیش‌کشی و فروش بی‌واسطه به وجود آمده است. از نیمه قرن هجدهم، آمریکایی‌ها برای تشویق به هنگام خرید مجلات، روزنامه‌ها و کتاب‌ها به دریافت تصویرسازی نایل می‌آمدند. از این رو آنها عادت کرده‌اند که همراه با بیشتر چیزهای خواندنی بامواردی از سرگرمی، فریبتگی، معما، اغراق یا کارهای هنری بی‌پروا رویه رو شوند. خواننده‌ای که به این شکل با تصویرسازی روبرو می‌شود کمتر ذهن خود را مشغول کشف استعداد و قدرت آفرینش یک محصول سفارشی می‌کند. تاریخ تصویرسازی پوشادوش تاریخ آمریکا راه پیموده است. هنگامی که جمعیت با افزایش خود مرزهای جدید را گشود، تصویرسازان هم برداشتهای خود را گزارش نمودند. جان جیمز ادویان کار برجسته خود «پرندگان آمریکا در بیابان» را ثبت نمود. فردریک رینگتون «زندگی روزمره در غرب» را به تصویر کشید. جرج کاتلین سند «افول فرهنگ سرخ پوستان آمریکا» را گزارش نمود. وینسلو هومر بیشتر به «شکل اغراق آمیز زندگی آمریکایی» پرداخت.

این کتاب به تصویرسازی هنرمندان و گراورسازانی چون: پل ریویر (۳۸) و آموس دونتیل (۳۹) در قرن ۱۸ می‌پردازد. در حالی که تصویرسازی به صورتی که امروز ما می‌شناسیم در آغاز قرن نوزدهم با چاپ رنگی دستی از روی مناظر طبیعی و روستایی که به وسیله هنرمندان نقاش بارنگ روغن یا آبرنگ تهیه و به فروش می‌رسید، شروع گردید. بعضی از هنرمندان، برای کتابها و نشریات دوره‌ای تصویرسازی کردند و عده‌ای هم برای نگارش بر روی سنگ، کلیشه‌هایی آفریدند؛ مانند کوریور (۴۰) و ایوز (۴۱) که ناخودآگاه در تاریخ نامشان جاودان ماند.

هنگامی که جمعیت از ۵ میلیون در سال ۱۸۰۰ به ۲۳ میلیون در سال ۱۸۵۰ افزایش یافت، پیوسته بر تقاضا برای کالاها، سرگرمی‌ها و محصولات افزوده شد. با کشف طلا در کولوتا و کالیفورنیا در سال ۱۸۴۸ تا نمایشگاه یکصدمین سال فیلادلفیا در سال ۱۸۷۶ انفجار جمعیت از مهاجران به وجود آمد. جای بسی تردید بود که طبیعت عظیم و منابع انسانی آمریکا بتواند توانایی و پایداری مؤثری در صحنه ملی و جهانی داشته باشد. روی هم رفته این حوادث، افق جدیدی را در مقابل تصویرسازان



تصویرسازی، کامیابی و بردباری، شهرت و اعتبار زمان خود را داشته است و به عنوان هنر فرعی ولی ضروری شناخته شده است. از تعداد بی‌شمار هزاران کار اصلی در زمینه طراحی، نقاشی و گراورسازی که برای کتابها، مجلات، پوستر و تبلیغات در طول دو قرن خلق شده است، تعداد بسیاری مورد بازنگری قرار گرفته است و تعداد کمتری برای تماشای عموم آماده شده است.

برخلاف بیشتر اشکال هنری، هیچ منبع رسمی و شناخته شده‌ای برای تصویرسازی وجود ندارد. در سال ۱۹۳۲ کتابخانه کنگره آغاز به گردآوری تصویرسازی نمود. با وجود آن که مقادیر بسیاری از مجموعه‌های هنری قرن نوزدهم و نیمه قرن بیستم باقی مانده بود، این



● در طول تاریخ کشور آمریکا، تصویرگر نقش مهمی در تمدن دادن جهان و انعکاس زندگی مردم ایفا نموده است.

گراورهای چوبی چاپ می شده است. تصویرسازی مانند: جان جیمز آدیوان، وینسلو هومر، فربریک ریمینگتون، چارلز راسل (۵۲)، ادوین. ا. بی، فیلیکس دارلی (۵۳)، ا. بی. فراست، چارلز دانا گیسون، هوارد پایل و توماس ناست که در طول بیست سال سمبل های ماندگار تا به امروز مانند سانتا کلاوس و عمو سام را آفریدند و یکی از تأثیرگذارترین مردان آمریکا شدند.

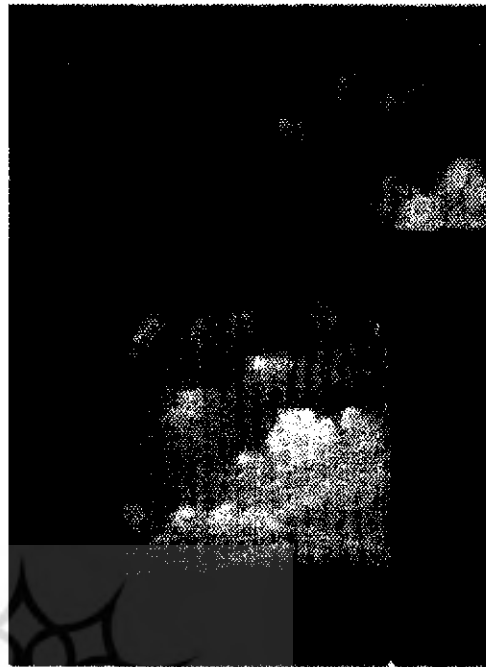
تصویرسازی در دوران پیش، محدود به مردان نبود و دربرگیرنده نقاشان زن هم بود، مانند: دروتی وارن (۵۴)، اتل فرانکلین بتس (۵۵)، آنا ولان (۵۶) و فرانسیس نیوتون (۵۷) که کارهایشان مورد علاقه عموم مخصوصاً در کتابهای کودکان بود. پالمر «مسخره» (فرانسیس بند پالمر (۵۸)) یکی از تصویرسازان پرطرفداری بود که در منزل به طور تمام وقت برای کوریو و ایوز کار می کرد.

■ درباره نمایشگاه

سال پیش تقریباً اتفاق بی سابقه ای افتاد؛ هنگامی که کمیته ای برای گردآوری کارهای تصویرسازی به منظور ایجاد یک نمایشگاه تعیین گردید. تا آن زمان یک چنین چشم انداز گسترده ای به نمایش گذاشته نشده بود؛ زیرا نمایشگاه های موزه ای که کارهای تصویرسازان را در اختیار داشتند و خود آنها بیشتر مربوط به مجموعه های دائمی موزه ها و گالریها عظیم بودند، در سرتاسر کشور پراکنده شده بودند.

هدف ما بیرون آوردن کارهای تصویرسازان معروف و کم شهرت ولی مهم روزهای گذشته و کنونی بود. جستجویمان، ما را به سراغ مجموعه داران خصوصی، گالریها، موزه ها و بوستداران تصویرسازی هدایت کرد. به علاوه مجموعه گسترده جامعه تصویرسازان را داشتیم. ارتش آمریکا، نیروی دریایی دارای مجموعه عظیمی از تصویرسازی ها است. همچنین اعضای جامعه تصویرسازان برای برنامه هنری نیروی هوایی آمریکا از تاریخ ۱۹۵۲ اقدام به تصویرسازی اسناد نموده بودند که آنها در اختیار ما قرار گرفت.

چیزی که شما خواهید دید حدود ۸۵۰ قطعه برگزیده شده از ۹۰۰۰ قطعه بازرسی شده است. معیار گزینش ما فقط انتخاب یک یا دو کار از بین کارهای هنرمندان معاصر بوده است. کارهای هنرمندانی که به تشخیص کمیته، تأثیر پایدار و همیشگی بر تصویرسازی داشته اند، تا سه قطعه پذیرفته شده است، و کارهای هنرمندان گذشته که اکنون ثبت شده اند بیشتر از سه عدد قابل نمایشند. از کارهای چاپ شده که اصل آنها در دسترس نباشد، عکسشان برای نمایش پذیرفته شده است، مانند کارهای وینسلو هومر که طرحهای خود را برای چاپ در روزنامه هارپرز به طور مستقیم روی چوب انجام می داده است و اصل آنها در طول زمان نابود و ناپدید شده است. تعدادی کار هم برای کوریو و ایوز انجام گردیده که اکنون لیتوگرافی آنها باقی مانده است و دو عدد از آنها به نمایش گذاشته شده است. جای خوشبختی است کارهای اصلی تصویرسازانی چون جان ویلیام هیل، ویلیام جی بنت (۵۹) و حتی جان جیمز آدیوان به دلیل



برای پاسخگویی به نیازهای جدید قرار داد. در سال ۱۸۵۷ نشریه هفتگی هارپرز (۴۲) اولین شماره خود را انتشار داد و در پی آن فرانک لسلی (۴۳) خبرهای مصور را منتشر کرد. مجلات زنان پدیدار شدند، گودیز (۴۴) برای اولین بار در سال ۱۸۰۴ منتشر گردید و توسط پیترسون در سال ۱۸۴۲ ادامه یافت. مک کالز (۴۵) در سال ۱۸۷۰ و لیدی زهم جرنال (۴۶) در سال ۱۸۸۳، گودهاوس کیپ اینگ در سال ۱۸۸۵ و وگ (۴۷) در سال ۱۸۹۲ منتشر شدند. با پیروی از مسیر لیبین کاتس (۴۸) در سال ۱۷۹۲ ناشران کتاب مانند هارپرز در ۱۸۱۷ لیتل براون (۴۹) در ۱۸۳۷ و اسکریب نرز (۵۰) در ۱۸۴۶ اقدام به انتشار کتاب نمودند. از این رو سیل عظیمی از کتاب های انجیل، سالنامه ها و دایره المعارف های جورواجور فرا گرفت و کتابها و مجلات مصور به طور فزاینده ای در شهرها و روستا منتشر گردید، اولین صفحات تبلیغاتی در سال ۱۸۸۷ توسط اسکریب نرز در مجله به وجود آمد. و در دهه نود، یک آگهی هنری دیواری کشور را به لرزه درآورد و سپس تبلیغات برای دو چرخه، دو بین عکاسی، ماشین تحریر، خودنویس، تلفن و غیره رایج گردید.

در ۱۹۰۱ جامعه تصویرسازان بنیان گذاری شد و مازکونی (۵۱) اولین پیامهای بی سیم را از آن سوی اقیانوس اطلس به آمریکا رساند، تئودور روزولت به عنوان جوان ترین رئیس جمهور انتخاب گردید و در طول سه سال اتومبیل سرتاسر سواحل کشور را درنوردید و الیور رایت اولین پرواز پیروز مندانه خود را انجام داد و ۴۵ ستاره روی پرچم کشور آمریکا نقش بست و بازوان جدید به کار افتاد. ما در دوران طلایی تصویرسازی قرار گرفتیم که در سرتاسر نیمه قرن بیستم پایدار ماند. امروز تصویرسازی، فاصله زیادی با روزنامه های زیر قدیمی پیدا کرده است. (روزنامه هایی که با

200 YEARS OF AMERICAN ILLUSTRATION

همچنین منابع مهمی وجود دارند که برای ما شناخته شده هستند و ما در مورد آنها کوتاهی کرده ایم: قابل توجه ترین همکاری، کوششهایی است که از جانب کتابخانه کنگره، مؤسسه اسمیت سون، موزه هنری دلاور، موزه براندواین و موزه های بزرگ و کوچک، دانشگاه ها، چاپخانه ها، و مجموعه های شخصی تصویرسازان انجام گرفته است.

برای فراوانی کارهای معاصر که در این کتاب مشاهده می کنید، ما مدیون غول بزرگ میدان تصویرسازی هستیم که حق خاصی به گردن ما دارد، او هوارد پابل است که در ابتدا استاد مؤسسه در کسل (۶۲) در فیلادلفیا، در ۱۸۹۹ - ۱۸۹۸ بود و در چاندرفورد پنسیلوانیا در ۱۹۰۱ با تربیت استعداد های درخشانی از خود میراثی به جای گذاشت که برای نسل های بعدی هم ماندگار شد، شاگردان اولیه او عبارتند از: فرانک شونور، ویولت اوکلی (۶۳)، الیزابت شپین گرین (۶۴)، جسی ویل کاکس اسمیت (۶۵)، فیلیپ آرگودوین (۶۶)، تورنتون اکلای، آن سی ویت، هاروی دون (۶۷)، جرج هاردینگ (۶۸) و هاری اف. تاون سند (۶۹)، که نمونه هایی از کارهای آنها در این کتاب ارائه شده است.

این مجموعه که طومار ۲۰۰ ساله است، خود گواه دیگری از استعداد، هوش و بارآوری هنرمندان نقاش و تصویرساز زمان خودشان است. شاید این کتاب سبب ایجاد علاقه بیشتر باشد و بیشتر به حمایت و نگهداری منابع موجود در میان گنجینه ذخایر تصویرسازی آمریکایی کمک گردد.

در اینجا لازم است که نسبت به هنری سی پیتس (۷۰) که در هفته بعد از نمایشگاه درگذشت، ادای احترام کنم. او زندگی خود را وقف هنر تصویرسازی نمود و عملاً به عنوان یک هنرمند در رأس بخش تصویرسازی کالج هنری فیلادلفیا مدت درازی راسپری نمود. او به طور جدی در تمام صحنه های نمایشگاه و کتاب حضور داشت و ما از این که او توانست تکمیل نهایی کار خود را ببیند، عمیقاً آندوهناک هستیم، من امیدوارم این کتاب یادبود ماندگاری از نوق و باروری کوشش های او باشد.

باب کروزییر

- 1- Winstow Horner 2- John James Audubon 3- William Guy Wall
4- Charles B.J.F de st Memin 5- William James Bartlett 6- Thomas Birch 7- George Catlin 8- Thomas Nast 9- George Harvey
10- William Richarby Miller 11- John William Hill 12- Frances Flora Palmer 13- Edward Penfield 14- Will Bradley 15- N.C. Wyeth
16- Rockwell Kent 17- Charle Dana Gibson 18- Frederic Remington
19- Howard Pyle 20- W.J. Glackens 21- Dean Cronwell
22- Thorenton Oakley 23- Frank Schoonover
24- Henry Patrick Raleigh 25- Norman Rockwell 26- Norman Rockwell 27- Bernard Fuchs 28- Micawber 29- Arthur Rackham

رکام - آرتور: تصویرگر و نقاش انگلیسی (۱۸۶۷ - ۱۹۳۹): تصویرهایی برای داستانهای کودکان می کشید (۱۸۹۶ - ۱۹۰۵). در این تصاویر، صرافت شیخ با تخیل و هنر آمیخته بود. با مسورسازی داستان ریپ وان وینکل (۱۸۰۵)، شهرتی زیاد کسب کرد. از جمله دیگر آثارش: توفان (۱۸۳۶): داستانهای راز و خیال (این دو ۱۸۳۵).

- 30- Boys 31- Life 32- St. Nicholas 33- Young People
34- The Saturday Evening Post 35- A.B. Frost 36- Maxfield Parrish
37- Edwin Austin Abbey 38- Paul Revere 39- Amos Doolittle
40- Currier 41- Ives 42- Harper's 43- Frank Leslie's
44- Godey's 45- Mc Call's 46- Ladies's Home Journal 47- Vogue
48- Lippincott's 49- Little Brown 50- Scribner's 51- Marconi
52- Charles Russell 53- Felix Darley 54- Dorothy Warren
55- Ethel Franklin Betts 56- Anna Whelan 57- Frances Newton
58- Frances Bond Palmer 59- William J. Bennett
60- Frances Fenimore Cooper 61- Reginald Marsh 62- Drexel
63- Violet Oakly 64- Elizabeth Shippen Green
65- Jessie Wilcox Smith 66- Phillip R. Goodwin 67- Harvey Dunn
68- George Harding 69- Harry F. Townsened 70- Henry C. Pitz



کنجکاوای مردم و اهمیت مختصری که پدید آمده بود از اوایل زندگی آنها باقی مانده است. تاکنون فقط یک نسخه تأیید شده از پیل ریور تحت عنوان کشتار عمومی بوستون شناسایی شده و موجود است. و بیشتر آنها که به درو دیوارها چسبانده شده بود نابود شده اند.

هنگامی که مقایسه اقتصادی هنر منظور باشد، تصویرسازان نسبت به نقاشان و چاپگران پر شهرت امروزه از دستمزد کمتری برخوردار می شوند، ولی همه ما پیش کش های آنها را ترجیح می دهیم. ما از داد و ستد روزانه محصولات دلپذیر تصویرسازان لذت می بریم، در خانه هایمان کتابها و مجلات مصور به ما در پرورش کودکانمان کمک می کنند. در مدرسه با کمک کتابهای مصور درسی، به فرزندانمان آموزش می دهیم. ما به جایی رسیده ایم که تصویرسازی را به عنوان بخشی از زندگی خود پذیرفته ایم. پندار و تفسیر یک تصویرساز سبب افزایش تنوع گزینش ما می گردد. به عبارت دیگر، پذیرش تغییرات را برای ما ساده می کند. شاید تفسیران سی وایت از جیمز فنی مورکوپر (۶۰) کشنده گوزن بهتر از آنی باشد که رچینال مارش (۶۱) تصمیم گیری شخصی خود را به خواننده منتقل کند. ممکن است یک نفر از نظر بازار از دیگران موفق تر باشد، ولی این داوری از نظر کیفیت تصویرسازی به سادگی امکان پذیر نیست.

این کتاب نمی تواند به طور کامل دربرگیرنده مجموعه تصویرسازی آمریکایی باشد. هر چند ممکن است تصور شود که کاملترین گردآوری تا به امروز است، ولی باید گفت که صدها تصویرگر ارزشمند هستند که کارهایشان در این کتاب نیامده است؛ نه این که آنها انتخاب نشده باشند، بلکه به دلیل در اختیار نبودن کارهای اصلی، آن هم به هنگام نگارش کتاب، همه دست اندرکاران در تهیه این کتاب افسوس فراوانی دارند، به دلیل از قلم افتادگی های بسیاری که مقطع زمان اجباراً به وجود آورد.